Ὁ Ἀοιμητόπουλος Ἀριστοτέλης Βασιλειάδου Βαλτὸς Θεσσαλίας διδάσκαλος τῷ 1905-6 ἐν Καμπανοβῷ ἀνακάλυψε ὅτι ἡ διαλεκτος τῶν Καμπανοβιωτῶν ἦτο ἀρχαία μακεδονικὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἥτις διεσῴθη μέχρι τῶν χρόνων μας. Τοῦτο δὲ ἐπιτυχὼν τοῦ ἐπαινεῖ ὅσον οἱ πρῶτοι τῶν μαθητῶν του τὰ τοῦ νομίσουν λοιπὸν διάσημον (Κατάστιχο, διάφορα) ἀνδρῶν Πρόμπου καὶ Ζηβόπουλου γραφὴ παδῶν καὶ συνδιαλέξεις γυναικῶν μὲ τὴν Καμπανοβιωτικὴν προφορὰν ἀντικρίνεται ἐπανάληψιν τὸ ὅτι ὁ μαρόμοια ἔχουμε ἀκριβῆ ἀποτυπώματα γερόντα.

ΣΑΜΜΑΚΟΒΙΑΝΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ.

Θρακικὸν Λ.Φ.
13 ὥρες
2317

Πρόμπου καὶ Ζηβόπουλου γραφαὶ

Ἀμπρ. Ἀσοὺ ἔρωνε σὲ μπορέβουμε σ' ἐσὲ λογιάζω γράφε γοῦγο γράφε δῶκε ὁ νοῦς σου στὸ βλακί. Δὲ λὲς πάνε τὸ πόσος;

Ζηβόπ. Μὴ στοχᾶσε φίλε Πρόμπο σὲ σφάνω νὰ πάνω πάσο σιβοὺς παγὸ σοῦ δὰ χρειαδῆ ὄχι σὲ μοῦ σὲ ὁ ἀβοινοὺς σίρνουνε παλασσὸ ἢ ἀλαντὶγ νὰ ρωτοῦ, βρέ!... οἱ Πολωνέζες μας σοιοὶ ἤλαβε σοῦ γουδαβί;

Π. Καὶ σύ τ' ἔντε ὁ σιώρος σου;

Ζ. Ζ μὴ μὲ ρωτᾶς τ' ἔντε ὁ σιώρος μου μόνε σέμε σὺ σόσο χρονὸ ὦσαι;

Π. Ποσο χρονὸ εἶμαι; Νὰ ὁ ἀφεδὴς μου φάλεγε ὅτενε ἤρτε ἡ Ρουσίγια

Ζ. Καὶ γιατί δὲ μὲ μᾶς 40 ἢ 45 μόνε μὲ σρουνιάμης ἡ Ρουσίγια;

Π. Γιατ' δὲ ἔβραβη γράμματα νὰ γράφ ὁ ἴξερε ὅτις γιατ' μέσα ὠξέβιάβ τὰ γράμματα γιὰ αὐτὸ χάβασε ἡ σιώρος.

Ζ. Ζ Τ' ἀφεγὸ δὲ ἔχη σίτσιο χωρὶς τὰ γράμματα δὲ μποροῦσι νὰ σταδῆ ὁ Ρουσίας δὰ σεβτήβαμε σ' ἕνα βοῦγο μεσ' δρόμ.

Π. Ἐχιάμε βᾶς ἔτσι βᾶς βυνφέρνει. Δὲ σιστίβγετε μήτε γρουσεγγαμήτε τὸ γεραΐδι μήτε νεσεπάρια μήτε χεύγουσο!!

Ζ. Ζ Δὲ σιστίβγουμε γιατ' τὰ γρούσεμμα καὶ φούσα ἐπὶ φαντασία ὁ' ἀγράμματ' ἐ'βασε γένου.

Π. Πᾶ τώρα σᾶλιες σᾶσιοῦτα! Ἤθελε νὰ σ' ἔχω σπίκαμμά νὰ παρέμενα σὴ σοῦ μάτωνα μὲ τὴ βάβινα στὸ γόγγο ἐναγάμε βεία καὶ χιένα μαστε ἄμα, τὰ σράμματα πᾶλ ἐτοίωσαβ καὶ τσιώσαβ ταβλιὰ

Ζ. Ζ. Τί ἐτοίωσαβ;

Π. Το γρούτελλο!!! τσίρπ̣ξε μιά φορά και γούλα μαζόθηκε μουμιά θα μουζιερο... μετο το έρμο και ταλάχαρο σμιά λίτρ και πρωινο και χουγιαξε κ' έλεμε ο τόσος... δώσαε τα πουδούτια και λόγιαξαμε ωαχίτ μεγάλο παιό στα φράμα τα. Βεργουμε σοι χείς ένα συτιέρι και φράξμε το μαντρί και φτιουργείς και τάβλουμε μάτε μάτε διαβολοφωλιά. Το σουρτό στενε έβγαζε έξτα γυάδια τα παλίκαρα μετταξύ γόφια. Στεβά γράφαμε το μριγιάς τους πίνου μαύρο βίνα. θα δε ανάβραμε φωτεια διαβαινε γούγα.

Ζ. Δε θέλω αυτό να το πιστεύω. πίνου άρωστεια. Το γρούτελλο!! ποιο γρούτελλο; ρε Πρύμοε; γω έλεγα και τύχες και μερες άμοε το γύρδα δε συριτσιες, μουρλουτσες ωαλιάτικα δρύμους λεβαντιαις μυτηρα μεδοτχια σε βερονικια φανελάκια άρωγουρτα θα γυοσύρια μουδαμάρια σε ρουβάδις άμεσως γνιους όμοι γρούτελλο; μητε είδα μητε ούτε αν. μονε θεις σε το φοβόσας το πάτεται.

Π. Έεε εχ!! άμε πάμε να σ' έχω πιάτ στη Μοάμη πρτε. μετο μι βραδυά παιχνίδι πανηγιωτή Βερβερέμι να μ' αύτος έβανε στρόχη δε φτάσεβε άμ όλε το γιούνιβε τα χώθε στη παγούβα πα γουφώθε να μη το μου το έρμο!!! και ταλάχαρο... βέβα στι ώρα θα σε βασλά, Βρε θα τσιριχτώ το έρρο!! ήμεγι.

Ζ. Καλιάστε είτε λόγια φαλαβίγια φόβος.

Π. Εμ μετ τσιριχτή ποιος την έμανε; μ' έπεσβλας τα δέρματα!

Ζ. Πουζί στη τύχη το μυγά άρο και μυλωνύβρι και βγαλάρωφο νάρες. να μαύτο τσιρίξ.

Π. Πουλά μόνε να σ' είχα μετο έφαβας τοι β όλετε τούτε έβριβαμε το σωμο μ' αύτος τσιρίχαβε γαμοβρώσε έβαγε μπουρα θα βυγη του φι τόφοβο τι χορατίβρης μόμα χάι....

"εστται συνέχεια.

(μεταγραφή Ζ. γραφολόγος)